

У різних галузях народного господарства склад і структура оборотних активів різні і зумовлені суб'єктивними і об'єктивними факторами.

Якщо розглядати структуру оборотних активів в окремих галузях промисловості, то слід зазначити, що у вугільній промисловості значну питому вагу займають витрати майбутніх періодів. Це пояснюється відносно великими підготовчими витратами, що передують видобутку корисних копалин (планування майбутніх розробок, розкриття роботи, облаштування шахт та ін.). У легкій і харчовій промисловості характерною особливістю є значна матеріаломісткість продукції. Отже, високою є питома вага оборотних активів у запасах сировини і основних матеріалів. Машинобудування та металообробка відрізняються значною трудомісткістю, складністю виробничих процесів, значною тривалістю виготовлення продукції. У цій галузі висока питома вага оборотних активів, авансованих у незавершене виробництво. У нафтохімічній промисловості високою є частка оборотних активів, вкладених у відвантажені товари. Це пояснюється тим, що технологічно процеси в цій галузі негнучі і значна частина виготовленого продукту перебуває на шляху до споживача [3, 161].

Важливе значення в правильній організації оборотних активів має їх класифікація за різними ознаками, оскільки дає можливість підприємству визначити оптимальний склад і структуру, потребу та джерела формування оборотних активів. Від цього значною мірою залежить фінансовий стан

підприємства [3, 162].

Склад та структура джерел формування обігових активів не є постійною величиною. Вони залежать від стану економіки підприємств, особливостей формування запасів і затрат і можуть змінюватися з часом. Однак збільшення частки власних активів та зменшення частки кредитів банку в джерелах формування обігових активів підвищує ефективність їх використання та рівень рентабельності підприємства. Встановлення економічно-обґрунтованого співвідношення між власними та позиковими джерелами формування обігових активів є найважливішою умовою підвищення ефективності їх використання та рентабельності фірми [2,209].

Таким чином, оборотні активи підприємства виконують дві функції: виробничу і розрахункову. Суть виробничої функції полягає у забезпеченні безперервності процесу виробництва. Обігові кошти, авансовані в обігові виробничі фонди, підтримують безперервність процесу виробництва і переносять свою вартість на новостворений продукт. Після завершення виробництва обігові кошти переходять у сферу обігу, де виконують другу функцію – розрахункову [1,101].

Поліпшення використання оборотних активів сприяє підвищенню рентабельності підприємств, і навпаки, погіршення їх використання і відволікання на позапланові цілі знижує ефективність використання оборотних активів, створює важке фінансове становище.

Література

1. Бойчик І.М. Економіка підприємства: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. закл. – К.: Атіка, 2004. – 480 с.
2. Верланов Ю.Ю. Фінансовий менеджмент: Навчально-метод. посібник. – Миколаїв: Видавництво МДГУ ім. Петра Могили, 2006. – 344 с.
3. Долгоруков Ю.А., Редіна Н.І. Управління ефективністю використання обігових коштів у промисловості // Фінанси України. – 2008. – №11. С. 103-109.

УДК 338.12.017

СУТНІСТЬ ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА ТА ЙОГО КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ

Гресько М., Юхименко О. – ст. 3 курсу, гр. ЕППвн-31

Науковий керівник – викладач Мазур В.Г.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Основним завданням розвитку потенціалу сучасного підприємства і рівня економіки країни у цілому нерозривно пов'язане з ефективністю виробництва, забезпеченням випуску необхідної кількості продукції, покращенням якості, забезпечення конкурентоспроможності товарів і послуг на ринку.

Значення конкурентоспроможності потенціалу підприємства досліджувало багато фахівців. Теорію конкуренції розробив Адам Сміт, який розглядав конкуренцію як суперництво, що викликає коливання попиту та пропозиції й відповідну зміну цін. Питанням конкурентоспроможності присвячені праці багатьох економістів: Д.Рікардо, О. Гончар, В. Довбенко, В. Мельник, О. Решетняк, М. Портер.

М. Портер зазначає, що метою будь-якої країни та її стратегічним напрямком є створення такого середовища, у якому підприємства зможуть підвищувати свої конкурентні переваги. Конкурентоспроможною може бути лише та економіка, яка ефективно використовує можливості глобалізації. Країна, яка відкрита до міжнародної конкуренції, знаходить можливості забезпечення вільного доступу використання ресурсів для усіх товаровиробників, може створити передумови, які призведуть до підвищення рівня конкурентоспроможності потенціалів підприємств [1].

Сучасний етап розвитку економіки України та показники її соціально-економічного стану свідчать про неефективність створених умов для формування та використання потенціалу підприємств в Україні. Перед підприємствами гостро стоїть

проблема формування стійких конкурентних переваг на основі найбільш повного взаємоузгодження можливостей підприємств з внутрішнім потенціалом та невикористаними резервами з метою максимальної ефективності роботи підприємств на конкурентному ринку. Багато підприємств не спроможні ефективно використовувати наявні у них кошти та досягти прибуткової діяльності через відсутність якісної, конкурентоспроможної продукції та відсутність креативного мислення. Останнім часом спостерігається суттєве збільшення конкуренції в усіх галузях економіки яке викликане проникненням на ринок іноземних компаній, появою великої кількості нових підприємств, що значно змінило конкурентне становище на ринку. Зменшення платоспроможності покупців з однієї сторони та збільшення пропозиції товарів і послуг з іншої створили умови, за яких поняття «конкурентоспроможність потенціалу» та «якість продукції» стали невід'ємною складовою будь-якої фірми чи організації [2].

Однією з важливих ознак конкурентоспроможності потенціалу підприємства є здатність його до адаптації в умовах змін зовнішнього середовища. Швидка адаптація потенціалу підприємства до зовнішніх загроз має забезпечуватися на основі комплексу інтелектуальних, технічних, технологічних, організаційних та економічних характеристик, які визначають успішну діяльність підприємства на ринку [3].

Основним показником, який характеризує конкурентоспроможність потенціалів вітчизняних підприємств та стан економіки країни у кількісному виразі, є ВВП на душу населення, рівень якого в Україні набагато нижчий порівняно з іншими країнами світу (за даними МВФ у 2016 році Україна посіла 133 місце у світі).

Вимоги сучасного ринкового середовища, що характеризується підвищенням конкурентної боротьби в умовах глобалізації економічного простору, ставлять перед будь-яким підприємством завдання зміцнення власного потенціалу та розробки конкуренто-орієнтованих стратегій.

Вважаємо, що формування та підтримка конкурентоспроможного потенціалу підприємства має спиратися на системно-комплексний підхід, тактичний та стратегічний характер поведінки організаційних формувань у конкурентному середовищі з урахуванням конкурентного ризику, співвідношення витрат на це та вигід.

Отже, для динамічного розвитку підприємств країни в умовах глобалізаційних процесів, великого значення набувають питання конкурентоспроможності потенціалу підприємства. Лише комплекс дій спрямованих на досягнення міцної конкурентоспроможності потенціалів підприємств зможе вивести українську продукцію на високий рівень споживання.

Література

1. Касьянова Н.В. Потенціал підприємства: формування та використання : підручник / Н.В. Касьянова, Д.В. Солоха, В.В. Морєва та ін. – К. : В-во «Центр учбової літератури», 2013. – 248 с.
2. Кравчук Л.Р. Конкурентоспроможність потенціалу підприємства в ринкових умовах господарювання [електронний ресурс] / Л.Р. Кравчук, І.В. Пшебишевська. – Режим доступу: http://www.rusnauka.com/36_PWMN_2010/Economics/76983.doc.htm.
3. Сачинська Л.В., Бєдін О.В. Формування конкурентоспроможності потенціалу підприємства та його оцінка // Економічні науки. Серія : Облік і фінанси. Збірник наукових праць. – Луцьк : ДВНЗ Луцького національного технічного університету, 2012.
4. Портер М. Международная конкуренция: Конкурентные преимущества стран / М. Портер. – М.: Междунар. отношения, 1993. – 896 с.

УДК 330.101.52

СУЧАСНИЙ СТАН ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ В УКРАЇНІ

Климчук Я. – ст. 2-го курсу, гр. ЕППвн-21, Балан В. – ст. 4 курсу, гр.ЕППвн-41

Науковий керівник – к.е.н., доцент Дончак Л.Г.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Сучасний розвиток економіки України нерозривно пов'язаний з інвестиційними процесами, які є рушійною силою діяльності підприємства в економіці. Без прогресивного розвитку інвестицій в основний капітал, без примноження темпів зростання і розвитку навряд чи варто чекати яких-небудь кардинальних покращень у механізмах взаємодії економіки і її інвестиційних складових. Все це пояснює необхідність дослідження суті і економічної природи таких категорій, як інвестиції і інвестиційний процес. Дослідження інвестиційних процесів завжди перебувало, перебуває та буде перебувати в центрі уваги економічної думки вчених-економістів. Це обумовлено тим, що інвестування торкається основних сфер діяльності економіки в цілому.

Оздоровлення та розвиток сучасної економіки України неможливі без активізації інвестиційної діяльності, пошуку та залучення надійних інвесторів, які б розміщували свої інвестиції на довгострокові терміни, забезпечуючи цим стабільний розвиток важливих ланок господарства.

Варто зазначити, що Україна має всі шанси для залучення інвестиційних ресурсів та використання їх на користь економіки, тому що потенціал української економіки є досить значний для свого розвитку [1].

За даними Держстандарту у 2016 року в економіку України іноземними інвесторами вкладено 2859,1 млн. дол. та вилучено 330,1 млн. дол. прямих інвестицій, у січні-червні 2015 року – 1042,4 млн. дол.